

„והנה ענה עשן העיר השמימה...“

„ותרד אש מן השמים...“

„יפקוד ה' בחרבו הקשה על דויתן...“

שכוכב חדש הופיע בימיהו. השומרוני שמו כי בימי פלישת יהושע לארץ הופיע כוכב במזרח. לבבלים הקדומים היו רק ארבעה כוכבי־לכת. אי פעם הופיע כוכב המשי. פיטאגורס אמר שאחד מהם משת כוכבי־הלכת הוא כוכב־שיביט. כהנתו היתה לדעת וליקובסקי, לנוגה, שהיה כוכב־שיביט אך הפך כוכב־לכת, אחרי שבא במגע עם כדור־הארץ. לנוגה היה זנב. המסקיקאים קראו לו „כוכב מעשן“. לכנענים היה „עשתורת קרניים“, מפני שבאותה תקופה דמה לראש בעל קרניים. עגל־הזהב שהוקם על־ידי אהרון לא היה אלא דמות הכוכב. עגל אחר הועמד על־ידי ירבעם בן, עבודת השור פרוחה באותה תקופה בכל העמים. כיום אי־אפשר לראות את קרני נוגה אלא במשקפת חזקה. גלילי ראה אותם ראשון. נוגה הוא עשתורת הבבלית, אתונה היוונית, מינרבה הרומית, כוכב־הבוקר וכוכב־הערב. כל עמי העולם עבדו אותו בצורה זו או אחרת, החל ממצרים האלף השני לפני־הספירה, היא תקופת יציאת מצרים. חגו חל יחד עם חג הפסח הישראלי, החג שבא להנציח את שואת מצרים, שאיפשרו את היציאה הגדולה.

המאדים מתערב. שבע מאות וחמשים שנה עברו מאז תקופת המכות של היציאה. שום שואת נוספות לא ירדו על העולם. ולפתע החל מעגל שני. חוקרי דת שמו לב לעובדה המזרחית שבעת ובעונה אחת קמו נביאים ומיסדי דת בכל העולם, יחד עם נביאי ישראל. היה דומה כאילו הציף גל דתי את העמים, כאילו הפנו כל האומות את פניהן השמימה, ברעדה ובחלחלה.

וליקובסקי מוצא גם לכך הסבר טבעי: היה מה לראות בשמים. כוכב שני, המאדים, התקרר אל כדור־הארץ, הביא עמו שרשרת של אסונות. הנביאים לא היו אלא אנשי־מדע, בדומה לחווי־הכוכבים הבבליים והאשוריים, שידעו את האסונות העתידיים להתחולל עם התנגשות העולמות וראו בכך אצבע אלוהים.

ההרים רוגזים. אמר עמוס: „העל זאת לא תרגו הארץ ואל כל יושב בה? ועלתה כאד כולה ונגרשה ונשקה כיאור מצרים... והחשכתי הארץ ביום אור...“

בשנת 747 לפנה״ס קרה הרעש שעמוס מספר עליו בפסוק הראשון בספרו, בימי המלך עוזיהו. בכל רחבי המרחב נכנס לתוקפו לוח חדש שנשאר למאות בשׁנים. בתקופת עוזיהו החל גם ישעיהו להינבא, אחרי תקופה של אסונות: „ארצכם שמה, עריכם שרוּ פת...“ האסון עורר את רוח הנבואה בישיעיהו.

ישעיהו ניבא תמונה מפחידה: „וירגזו ההרים ות־הי גבלתם כסוחה בקרב חצות... ושרק לו מקצה הארץ מהרה קל יבוא. אין עיף ואין כושל בו, לא ינום ולא יישן... פרסות סיסיו כצר נחשבו וגל־גליו כסופה... שגנה לו כלביא... וינהם עליו בי יום ההוא כנהמת ים, ונבט לארץ והנה חושך צר ואור חשך בעריפיה...“

על מי דיבר ישעיהו? דורות של חוקרים, ביניהם רמב״ם, סברו שישעיהו הגויים כדרך משוררים, הת־כוון רק לאשורים ולבבלים. אולם, שואל וליקובסקי, מדוע לא לקבל את דבריו כמות שהם? מדוע לא התכוון ממש להרים גרגזים (רעיית אדמה), לסופה, לשאגת היקום, לחושך כללי? בקיצור, מדוע לא הת־כוון לשואה ביקום, כשכדור הארץ מתנגש עם כוכב אחר, ורסיסי כוכבים נופלים על הארץ ש־אין עייף ואין כושל? ביניהם, מאחר שהם, צבא אלוהים, אינם זקוקים לשינה?

הכוכבים טענו. וליקובסקי מוצא שוב ים של עדויות, מכל העמים, כי אמנם קרתה שואה כזאת, שהגיעה לשיאה ביום ה־23 לחודש מארס שנת 687. בתקופה בה נולדה רומא שהוסיפה לראות במארס (המאדים) אל האל הפרטי שלה (כשם שנוגה־יונוס היה האל של אתונה בתקופה הקודמת). השנה הר־י מית החלה בחודש מארס.

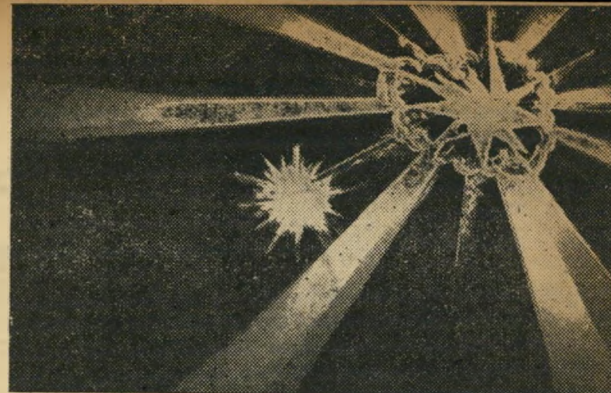
אחרי שנוגה עבר בקרבת כדור־הארץ, התנגש עם מארס. התנגשות זו היתה ברורה לעיני בני האדם. היא הונצחה באיליאדה, במלחמה הגדולה בין אתונה (נוגה) וארס (הוא מאדים־מארס היווני). יו־פיטר (הכוכב צדק), אפרודיטה (הירח) ואפולו (הש־מש) חזו במחזה. המאדים ניצח את נוגה.

תוצאת ההתנגשויות של הכוכבים היתה רבה: ה־שנה גדלה מ־360 ל־365 יום (דבר שהצריך את שינוי כל הלוחות באותה תקופה, על־ידי הכנסת החודשים החדשים ינואר ופברואר. חוקיהו מלך יהודה חגג את חג הפסח, אחרי שהתיעץ עם שרים, בחודש ה־שני). מכאן העובדה שחישובי הזמנים של הבבלים, אנשי מדע, שהכוכבים עמדו במרכז השקפת עולמם (מכיוון שחיו בתקופה בה חוללו הכוכבים אסונות כה רבים), חישבו את החדשים חישוב בלתי־נוכח. מלומדים רבים ניסו למצוא הסבר לדבר שאין לו הסבר. כל ילד יכול להיווכח מה סבר אורכו של חודש הירח. כיצד יכלו הבבלים „לטעות“ כמה ימים בכל חודש? הסיבה הפשוטה היא, לדברי וליקובסקי, ש־החודש של אותם הימים היה שונה — עד שבא ה־מאדים והנהיג את הסדר הנוכחי.

תת־ההכרה פועלת. כל האסונות האלה קרו בתקופה שהאנושות ידעה קרוא וכתוב. מדוע לא תוארו על־ידי בני התקופה?

וליקובסקי משתמש במושגים של הפסיכולוגיה ה־אנושית. כל אדם נוטה למחוק מזכרונו דברים שגרמו לו כאב. הזכרונות ממשיכים להיות בתת־ההכרה (או ב־„לא־מודע“). הלא־מודע של העמים הוא הפולקלור. העמים „שכחו“ את השואות, אולם הנציחו אותן ב־אלפי אגדות, השוות במידה מפליאה לא רק אצל עמים שכנים, אלא גם בין יושבי אסיה ויושבי אמ־ריקה, שלא היה להם כל קשר בתקופות היסטוריות, עד לימי קולומבוס.

תורת האסונות. המסקנה העיקרית של חל־קובסקי היא מועזת: אשר קרה בעבר, יכול לקרות בעתיד. אין עוד אמונה בהתפתחות, תורת דרווין.

תקרבות ומזחמת השמש
חמת איתנים

ד יותר: צריך להיות הארץ: „וימות נדב וזרה...“ ובמרד קורח: „ותם... ואש יצאה מאת תים אש...“

ד, פשוט, מן השמים. מפחמן ומימן. מכיון עד. אולם בעברו באט־ו מסביב לכדור־הארץ) הגאונים גדול מאד, יבער ו, וישאר החלקים היפוך י...“

אגדה על אודות חשכה זת מצרים. אגדות דומות אצל הפינים, אצל האינ־בלי, אצל הפרסים, אצל יותר יותר אל הכוכב רועדת. בחים התמוטטו

„כנגפו את מצרים ואת בתינו הציל“). אם אבדות הישראלים היו פחותות מאבדות המצרים, הרי זה מפני שבתיים עשויים מחימר, היו קלים יותר. אותה רעידה היתה בכל רחבי העולם. לפי התנ״ך, קרתה מכת הבכורות ב־„ארבעה עשר יום לחודש הזה“ (הוא חודש האביב). מכיון שאצל הישראלים מתחיל היום בערב ואילו אצל שאר העמים, בבוקר, ארעה הרעידה ביום ה־13. המספר הזה נשאר מספר של אסון בכל רחבי העולם — פרט ליהודים.

מים נבהו מן ההרים. וליקובסקי מסביר את כל הנסים והנפלאות של התנ״ך לפי אותה שיטה. גאות האוקיינוס נגרמת ע״י פעולת השמש והירח. כוכב שעבר בקירבה רבה יותר היה מרים את גלי האוקיינוס לגובה של אלפי מטרים. עמים רבים טוע־נים שאסון זה קרה באמת. אומרים הסינים: „בימי הקיסר יהו (לדעת וליקובסקי השמע הכוכב שאגה שדמתה להברות יהו, ומכאן שם האל התניכני, הקיסר הסיני) המים גבהו מן ההרים, איימו על השמים... האינדיאנים של פרו: האוקיינוס הציף בשאגה נוראה את היבשה. האינדיאנים בצפון־אמריקה: „גלים נגובה ההרים הת־קרבו במהירות...“ הגלים האלה השאירו את סימניהם בראש הרי האלפים, העבירו סלעי־ענק ממקום למקום.

התופעה מסבירה את חציית ים־סוף. המים נפרדו. סיפור דומה מצאו הספרדים בין האינדיאנים של יוקאטאן: אבותיהם ניצלו בעזרת האלים מידי רודפיהם, כש־האלים פתחו להם דרך בים.

מקורב נראה הכוכב הנווד המבריק כעמוד אש, ואילו זנבו כתמרת עשן. עקב המגע עם כדור הארץ התנגש הראש עם הזנב, שדמה לנחש, והדבר נראה מכדור־הארץ כמאבק עצום בין הראש ובין נחש־דרקון נורא שנהרג — סיפור הקיים באגדות כולל העמים, החל מאגדת הבריאה הבבלית (מדרוך הורג את הית־מט), אגדת גיורג־הקדוש הקוטל את הדרקון וסיפור ישעיהו על לוייתן, שאלו־הים פוקד אותו בחרבו הקשה והגדולה. גם למן יש הסבר הגיוני. ניסו להסביר שהמן צמח בחצי האי סיני, אולם התנ״ך אומר בפירוש שהוא ירד מן השמים, יחד עם הטל. האיטלנדים אימרים שבת־קופה של חשכה אכלו האנשים את הטל. המאורים של ג־זוילנד מספרים כי אחרי גל־היענק וסערות הברד ירד „טל כבד“, לפי האגדה הבודהאית, עם תום תקופת־עולם ממש הדבש השמימי כמזון. בעלי האגדות היווניות מדברים על האמברוויה, מזון האלים.

המצרים אומרים שהיאור הפך דבש. המרגלים אמרו שהארץ „זבת חלב ודבש“. לדברי וליקובסקי: הדבש־המן נפל באמת מן השמים. היה זה מטר של פחמן ימימן, מן הכוכב־הנווד.

לזנום יש קר־ניים. עם מי התנגש כדור הארץ?

כ־52 שנה עברו מן השואות הראשו־נות — שהן מכות מצריים — עד למטר הברד של יהושע. אצל המסקיקאים, ציפו לפני קולומבוס, ציפו לשואה אחרי כל 52 שנה. שורה ביניהם הדאגה שהשמש לא תזרח עוד. הם ציפו לכוכב נוגה. כשלא התחוללה כל שואה ביום הנפחד, הם הק־ריבו קרבנות־אדם ו־הציעו לנוגה את לבם של שבוייהם שאת חזם פתחו בסכיני־אבנים.

ביום הכיפורים שלחו הישראלים ש־עיר לעזאזל. השם הערבי לנוגה היא איל־עזא. גם מוחמד עבד אותו בימי נער־יו. הסינים אמרו

מש את דרכה בשמים
זמן רב מדי

ליבריאני
קרוב לנוגה